

CRÒNICA

PUBLICACIÓ DE L'ARXIU MUNICIPAL DE LLAGOSTERA

ANY 1993 / NÚM 9 Exemplar gratuït

La Sastreteria a mida a Llagostera

JOSEP VILALLONGA i RIBALTA

La Sastreria a mida a Llagostera

La sastreria a mida és un dels molts oficis artesanans en vies de desaparició. El nostre poble no representa pas una excepció, dels vuit sastres que hi exercien el seu ofici l'any 1950, per exemple, avui només en queda un en actiu. És per aquest motiu, que m'ha semblat que seria interessant de recollir algunes dades sobre els sastres a mida que han exercit el seu ofici artesà en el nostre poble, des dels seus inicis fins als nostres dies.

La possibilitat d'aplegar una breu història de la sastreria a mida a Llagostera me la va suggerir la lectura de les revistes Crònica, publicades per l'Arxiu Municipal, especialment la dedicada a la història de la infermeria en el nostre poble. Número a número, la revista Crònica va confeint la nostra història local, una tasca importantíssima per a conèixer millor la nostra identitat.

Les dades aportades en aquest treball provenen de la recerca duta a terme en el nostre Axriu Municipal, de converses amb familiars dels sastres que ens han precedit i dels records personals que s'amunteguen durant quaranta anys d'ofici. Les primeres dades es remunten a l'any 1831, com veurem més endavant, i s'allarguen fins avui. Però fixem-nos primer en l'evolució de l'ofici de sastre.

Canvis en el sistema de treball

Els avenços tècnics sorgits amb el pas dels anys i que hi ha en l'actualitat, també s'han introduït en la sastreria a mida, fent que sigui un ofici més industrialitzat, ja no tan artesà com anys enrera. Fa cinquanta anys totes les peces produïdes pels sastres es cosien a mà, només els repunts es feien amb la clàssica màquina de cosir, la que repuntava la roba per mitjà d'una agulla que es posava en marxa i podia adquirir prou rapidesa amb el moviment d'una palanca accionada amb els dos peus de manera alternada. En canvi la feina de sobrefilar, posem per cas, és a dir aquells punts que es fan a les vores de les costures per tal que no es desfilii la roba i quedi polida, es realitzava tota a mà. Ara, però, es fa amb una moderna màquina de repuntar, que a més pot ser elèctrica o electrònica, i que permet, amb el simple gest de canviar una palanca o prémer un botó, d'aconseguir un repunt en zig-zag, que és l'antic sobrefil, a més de fer altres varietats de punts.

Picar colls i solapes també es feia a mà. És una altra de les feines dels sastres: es tracta d'uns punts espessos que es fan en forma d'espiga, perquè quedi ben fixada l'entretela que ha de donar més consistència a aquestes parts de la peça.

Actualment hi ha màquines que també fan aquests punts i que molts sastres han adaptat: és més ràpid i queda bé. Abans era una feina que tocava de fer als aprendents. Hi havia dies que les solapes i els colls per picar eren molt abundants i com que s'hi posava el dit a sota, i amb l'agulla de cosir en fer el punt s'havia de travessar al mateix temps el gruix de l'entretela i el gènere, sempre s'arribava a punxar una mica la pell del dit, i després d'hores, fins i tot alguna vegada acabava sortint una mica de sang.

La feina de planxar també era diferent. Primer, les planxes eren de ferro i s'havien d'escalfar sobre les brases del foc. Després van sortir unes altres planxes: s'hi feia el foc a dintre amb carbó de llenya. Més tard van sortir les planxes elèctriques, més còmodes, més netes i més pràctiques perquè s'escalfaven més de pressa. Actualment hi ha planxes i màquines de vapor.

La davallada de la sastreria a mida

A la dècada dels 50 els sastres a mida van haver d'introduir a la seva sastreria la venda de peces ja confeccionades per les indústries, és a dir, fetes en sèrie. Va començar un gran canvi a l'artesania del sastre a mida.

Ja feia alguns anys que els grans comerços venien peces de vestir confeccio-

nades en sèrie i alguna tenda de venda de roba a pams també s'hi començava a dedicar. Lògicament el sastre a mida era l'artesà més adequat per a vendre aquest tipus de peces de vestir, és a dir, de roba feta. En primer lloc era més entès per veure si les peces eren ben confeccionades i així podia escollir les indústries que les presentaven més ben fetes i que es podien adaptar millor al client. Al mateix temps, a l'hora d'emprovar-les, si algun detall no es posava bé, sabia com arreglar-ho.

Per aquells anys també començava a haver-hi dificultats a trobar personal per al taller del sastre, perquè com que era un ofici artesà, s'havien de passar uns anys fent l'aprenentatge. Un aprenent de sastre necessitava més o menys uns 4 o 5 anys d'aprenentatge per acabar sent un mig oficial. Per poder arribar més amunt, és a dir, per poder ser un oficial, s'havien de conèixer maneres de treballar d'altres sastres. Per aquest motiu es buscava feina a casa d'un sastre diferent del que s'hi hagués fet l'aprenentatge. Com que per la Festa Major dels pobles era l'època de l'any en què s'estrenaven més vestits, els mesos que les precedien eren els de més feina per als sastres, i en conseqüència era l'ocasió ideal per aprendre. Així, es treballava aproximadament durant dos o tres mesos en un poble fins al dia de la seva Festa, després s'anava a un altre poble i encara a un tercer. Hi havia sastreries a mida que en la temporada anterior a la Festa Major fins i tot tenien 4 o 5 oficials, que llavors eren anomenats fadrins.

Aquesta era la millor manera de conèixer diferents

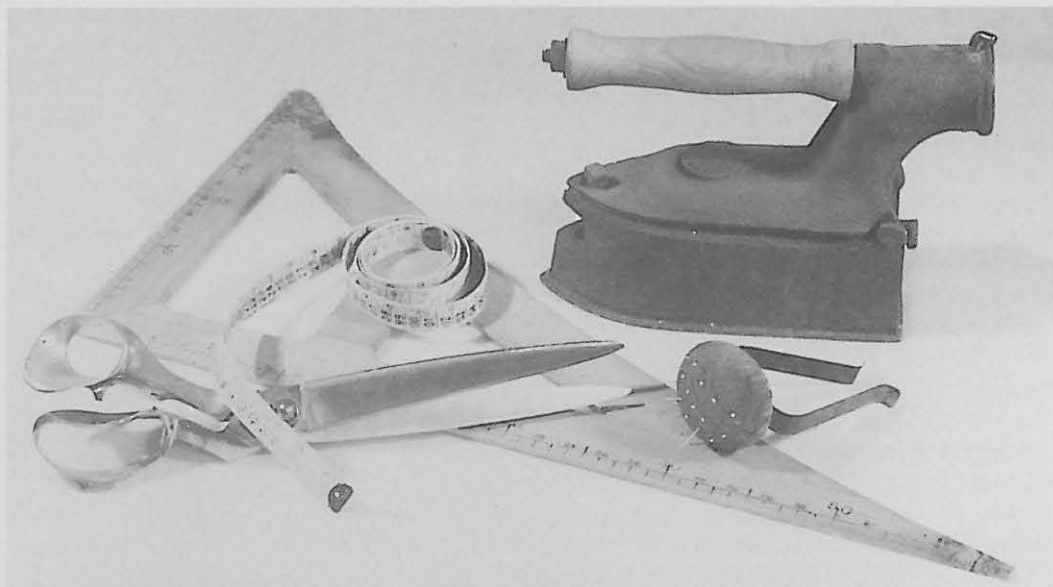
Màquina de cosir fabricada als anys vint encara en funcionament i el tamboret, el seient sense respall utilitzat en els tallers de sastreria.

Antiga planxa per allisar la roba. Per aconseguir l'escalfor s'omplia de carbó de llenya i s'hi encenia foc.

treballs i diferents formes de treballar. L'aprenent de sastre, ara oficial, adoptava els sistemes de treball que considerava més adequats d'entre els que havia conegut en el seu recorregut pels tallers dels pobles. Generalment, a continuació l'oficial

anava a passar una temporada a Barcelona o a alguna altra ciutat, per tal de conèixer la manera de treballar de la ciutat i al mateix temps als vespres, després de plegar de la sastreria, aprofitava per anar a l'acadèmia de "Corte" a aprendre a tallar i a emprovar

Eines de treball del sastre a mida: l'antiga planxa que porta el foc al seu interior, les tisores, la cinta mètrica, el coixinet de les agulles de cap provist d'una mena de petits braçals per tal que el sastre se'l pogués posar al canell a l'hora d'emprovar una peça, i un escaire de fusta.

americanes, pantalons i les altres peces. Una vegada passada aquesta experiència, alguns oficials tornaven a buscar feina en d'altres sastreries, però aleshores com a talladors. O bé el futur sastre es veia capaç de muntar el seu propi taller de sastreria en el lloc que considerava més convenient.

Els sastres més antics de Llagostera

A l'Arxiu Municipal de Llagostera podem consultar dos tipus de fonts per tal d'elaborar un cens de sastres. En primer lloc hem consultat el Padró d'habitants, d'on hem extret els sastres més antics dels que tenim notícia. Comença l'any 1831 i hem consultat fins l'any 1875. En segon lloc s'hi guarda la "Matrícula Industrial", allò que avui en diríem la Llicència Fiscal o l'I.A.E. Aquest registre s'inicia l'any 1879 i continua fins als nostres dies.

En aquells temps era un

costum estès anomenar molts domicilis pel cognom d'una de les persones que hi vivia. Això també passava amb els sastres a mida. Així, per exemple hi havia les sastreries de can Coll, o de can Gros i d'altres. Actualment no és tan freqüent com aleshores. En algun dels domicilis sembla que hi havia més d'una persona que feia de sastre, devien ser pare i fill, o germans o cunyats o gendres, però al "Padrón" eren anotats tots com a sastres. A continuació transcriu la llista de sastres del Padró d'habitants des de l'any 1831. Tots els noms hi apareixen escrits en castellà, igual que els topònims i els noms dels carrers, però els donaré catalanitzats.

Any 1831: Els primers sastres que consten a l'Arxiu són els següents: Andreu Maymí, natural de Bell-lloc, i Joan Maymí, que devia ser un fill o un germà, natural de Llagostera. Tots dos vivien al mateix domicili al carrer de Sant Llorenç, 28. Gaietà Gros, natural de Llagostera i Joan Gascons, natural de

Vidreres, tenien el mateix domicili al carrer Hospital Nou, 62, en deien a can Gros. Ramon Puigvert, natural de Llagostera i resident al carrer Olivereta, 89. Miquel Coll, natural de Llagostera, vivia al carrer Olivereta, 90. Josep Coll, natural de Llagostera i Tomàs Coll, també de Llagostera compartien el mateix domicili al carrer Hospital Vell, 100 i en deien a can Coll.

Passem a continuació al llistat de l'any 1835, en el qual es ressenyen els mateixos sastres de l'any 1831, però amb la diferència que ara s'hi fa menció de la seva edat. Andreu Maymí tenia 66 anys, Joan Maymí en tenia 30, Ramon Puigvert 27 anys, Miquel Coll 46 anys, Josep Coll 50 anys, Tomàs Coll 24 anys, Gaietà Gros 61 anys, Joan Gascons 39 anys. A més s'inclouen dos sastres nous: Francesc Manresa natural de Llagostera i de 56 anys i Gerard Manresa també natural de Llagostera però de 33 anys, tots dos domiciliats al carrer

Hospital Vell, 105.

Seguidament el padró passa a l'any 1838 i es mencionen els mateixos sastres. En canvi al llistat de 1841 només queden Joan Maymí, Gerard Manresa, Gaietà Gros i Joan Gascons.

Tot seguit hi ha un espai de temps sense cap menció, que arriba fins a l'any 1865. En aquest any no s'hi troba enregistrat cap dels anteriors, tots són noms nous: Llorenç Triadú Serrat, natural de Sant Miquel i domiciliat a la Plaça de la Constitució. Rafael Busquets, natural de Caldes i Felip Riescha natural de Madrid, tenen el mateix domicili al carrer Major. Agustí Comas, natural d'Hostalric i Francesc Coll, natural de Barcelona, tots dos amb domicili al carrer Major.

Finalment continua a l'any 1875 amb el següent inventari de sastres: Pere Rodó Coll, natural de Santa Coloma de Farners, amb domicili al carrer de Sant Felip Neri, Llorenç Triadú Serrat, que ja apareixia al llistat de deu anys abans; Francesc Julià Sansó, natural d'Orriols i domiciliat al carrer Ample. Narcís Mir Mateu, natural de Sant Andreu Salou amb domicili al carrer Constància i per acabar aquell Joan Maymí que ja exercia l'any 1835, i del qual ens diu el padró que és un home de 70 anys.

Fins aquí els noms dels sastres a mida trobats al Padró. El cens de sastres contiu a l'abans anomenada "Matrícula Industrial", l'actual Llicència Fiscal o I.A.E. Aquest registre comença l'any 1879 amb la següent llista de sastres que es repeteix fins a l'any 1882: Llorenç Triadú, del carrer Ample, Rafael Poch

El sastre Miquel Rodó amb els seus néts Josep i Maria Puig Rodó, (de can Muntaner), fotografiat davant de la seva casa, que es conserva igual a l'actualitat.

El sastre Rafael Poch.

Busquets també del carrer Ample i Pere Rodó Coll del carrer de Sant Felip Neri. En aquests anys no es fa constar el número del domicili.

Des de 1883 fins a 1892 no s'hi troba registrat cap sastre. A l'any 1893 es tornen a repetir els tres

8, La plaça Catalunya. Molts comerços de l'antic centre urbà es van traslladar al nou, i les sastreries no són una excepció. Així, Rafael Poch Busquets es trasllada al carrer Sant Felip Neri, s.n. i Josep Bustins s'instal·la al carrer Guifré, s.n. A més, cal assenyalar l'aparició d'un

1910 es registren els mateixos sastres, excepte Josep Bustins. Només en queden tres durant els anys 1911-1912: Rodó, Poch i la Vda. Matamala.

L'any 1913 repeteixen Miquel Rodó i Rafael Poch, però desapareix la Vda. Matamala. S'incorpora en canvi un sastre nou: Miquel Quintana.

Des de 1914 fins a 1917 trobem els mateixos noms, amb l'única variació del canvi de domicili de Rafael Poch i Miquel Quintana que es traslladen al carrer Rambla, s.n., ara Àngel Guimerà.

De 1918 a 1923 apareixen els mateixos sastres, i a més s'incorpora Albert Bustins, fill de Josep Bustins, amb domicili al carrer Glorieta, s.n.

Des de 1924 fins a 1926 continuen els mateixos, amb una sola diferència, el canvi de domicili d'Albert Bustins que passa a la plaça de la Indústria, s.n. No hi ha variacions en els anys 1927 i 1928.

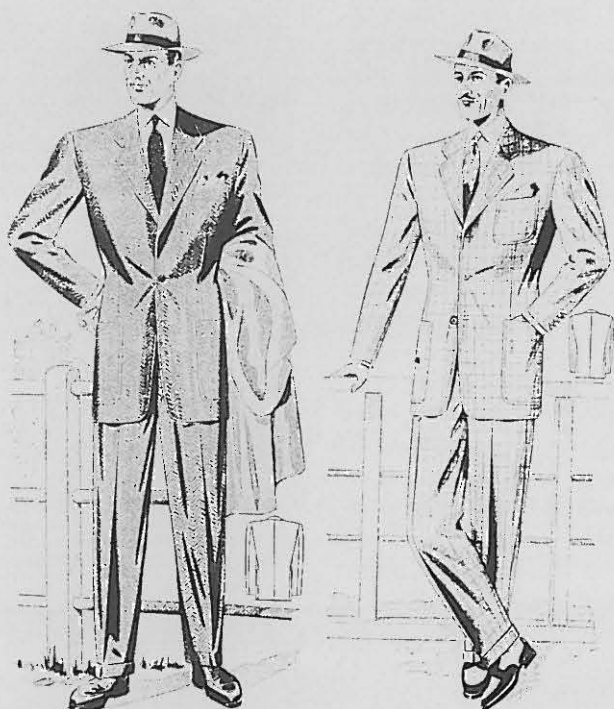
L'any 1929 treballaven els mateixos sastres i a més apareix un sastre nou, Miquel Culí Murtra, domiciliat al carrer Barcelona, s.n.

L'any 1930 Pere Rodó cedeix el seu lloc al seu fill Miquel Rodó, i Rafael Poch és donat de baixa.

Els anys 1931-1935 trobem els mateixos sastres, és a dir: Miquel Rodó, Miquel Culí, Albert Bustins i Miquel Quintana.

L'any 1936 augmenta el nombre de sastres amb la incorporació de Ramon Regàs Rodó, que s'afegeix als quatre anteriors. En canvi el nombre disminueix els anys 1937-1938, ja que Miquel Rodó no hi consta.

Des de 1939 fins a 1945 continuen els sastres Culí,

Dos models figurins de la moda masculina de la temporada primavera-estiu de l'any 1947. Pertanyen a una revista de figurins de butxaca que publicava "La Confianza. Sociedad Mutua de Maestros Sastres de Barcelona". Aquesta societat era al mateix temps una acadèmia que ensenyava a tallar vestits d'home. Publicaven aquests figurins dues vegades l'any, al febrer amb la moda de la temporada de primavera-estiu, i al setembre amb la moda de tardor-hivern, juntament amb una làmina de 80x60 centímetres que es podia penjar en una paret de la sastreria.

anteriors, a més dels següents: Emili Amargan domiciliat al carrer Sant Pere, s.n.; Miquel Pareta amb domicili a la Plaça de la Indústria, s.n. i Josep Bustins, domiciliat al carrer Ample, s.n.

Des de l'any 1894 fins al 1901 es repeteixen els anteriors sastres, però amb ressenya de canvis de domicili. Són els anys en que es va construir el nou centre urbà del poble de Llagostera, tal i com s'explica a la Crònica núm.

sastre nou l'any 1897: Miquel Matamala, domiciliat al carrer Sant Pere, s.n.

De l'any 1902 cal dir que continuen exercint els mateixos sastres, excepte Matamala, la sastreria del qual apareix ara a nom de la seva vídua.

En els anys 1903-1904 apareixen els mateixos noms, només cal assenyalar una petita incidència: el canvi de domicili de Rafael Poch que es trasllada al carrer Consellers, s.n.

De l'any 1905 fins a l'any

Quintana, Bustins i Regàs.

L'any 1946 al costat dels anteriors, apareix Enric Rosa Frou, amb domicili a l'aleshores anomenat carrer José Antonio, s.n., ara anomenat Joan Maragall, però traslladat al cap de poc temps al carrer Alvarez.

L'any 1947, als cinc sastres ja existents s'hi afegeix Josep Vilallonga Ribalta, amb domicili al carrer Generalíssim, 24, avui carrer Àngel Guimerà.

L'any 1948 no hi hem de ressenyar cap novetat. En canvi a l'any 1949 apareix un nou sastre, Rufí Alarcón Moreno, domiciliat al carrer Processó, 2.

L'any 1950 el cens de sastres és format per Miquel Quintana, Miquel Culí, Albert Bustins, Ramon Regàs, Enric Rosa, Rufí Alarcón i Josep Vilallonga, ja existents, i per Martí Lloset, que s'incorpora aquest any i és domiciliat al passeig de la Victòria, 66, actualment passeig Pompeu Fabra.

Aquests vuit sastres continuaven treballant durant els anys 1951-1953. L'any 1954 es produeix la baixa de Miquel Culí, i a més Miquel Quintana va traspasar la seva sastreria a Pasqual Jou Frou.

Així, durant els anys 1955-1957 treballaven els sastres Bustins, Regàs, Rosa, Lloset, Jou i Vilallonga perquè es va produir la baixa de Rufí Alarcón.

Els anys 1958-1959 apareixen els sis sastres anteriors, als quals s'afegeix Joan Capdevila Arbat, amb domicili al carrer Comte Guifré.

Aquests set sastres continuen durant els anys 1960-1963, però l'any 1964 es produeix la baixa de Pasqual Jou, i l'any 1965 la d'Albert Bustins.

Els sastres Regàs, Rosa, Lloset, Capdevila i Vilallonga apareixen des de 1966 fins a 1973. L'any 1974 és donat de baixa Martí Lloset.

L'any 1975 ja només queden Rosa, Capdevila i Vilallonga, però s'incorpora un nom nou: Josep Llagostera Vidal, domiciliat al carrer José Antonio, 2, avui carrer Joan Maragall. Tots quatre sastres continuen treballant fins a 1984. Però l'any 1985 es produeix la jubilació d'Enric Rosa i l'any 1986 li arriba la jubilació a Josep Vilallonga.

Des de l'any 1987 l'únic sastre de Llagostera és Joan Capdevila, perquè Josep Llagostera va plegar aquell any.

S'hauria d'afegir a aquesta llarga llista de sastres a mida el nom de Joan Valls, perquè també va exercir durant un temps. A més, un sastre anomenat Pascual, que treballava a la sastreria Regàs, també tenia la seva pròpia clientela en el seu domicili particular. Durant alguns anys, Narcís Pey també va exercir de sastre.

Sastres que vaig conèixer

Els records dels sastres més antics que he conegut personalment es remunten als anys 1928-29. Recordo Rafael Poch, Miquel Quintana, Miquel Culí, Josep Bustins (aquest molt poc temps) i Albert Bustins, el seu fill.

En aquells anys, Rafael Poch Busquets tenia la sastreria al carrer Rambla, ara anomenat carrer Àngel Guimerà, a la casa que feia cantonada amb el carrer Almogàvers. Actualment hi ha el bar "El Dorado". Quan

El sastre Albert Bustins.

El sastre Miquel Culí.

hi vaig a prendre cafè em miro el mosaic que hi ha a terra. Encara és el mateix que hi havia a la sastreria. S'hi poden veure dos tipus de mosaics diferents. Sembla que eren dos locals separats per un paravent: un era la sastreria, i l'altre una botiga de merceria que regentava la filla del sastre, Lola Poch. Es conserven les mateixes tres obertures que tenia el local. Aquest sastre va ser, a més, alcalde de la població en dues ocasions, durant els anys 1922-23 i durant 1930-31. Ja es troba establert de sastre l'any 1893, segons que consta en els arxius municipals. I es va donar de baixa l'any 1930, com ja hem dit anteriorment.

El sastre Miquel Quintana, amb gorra i la cinta mètrica penjada al coll, fotografiat amb la seva família i els treballadors del seu taller. A la seva dreta hi té l'esposa amb la filla, de peu dret, i un oficial que era anomenat en Joanet de Les Planes, la Lola de casa la Joana i la Quimeta Vilà, asseguts. Al seu costat esquerre hi té un altre oficial conegut amb el nom de Joan de Bàscara i la Quimeta Solé. Davant d'aquesta darrera i assegudes apareixen Marcel·la, esposa d'en Tiburci de l'antic Bar Balam (avui El Carril), Adela i Clemència Rissech.

Miquel Quintana també tenia la sastreria al carrer Rambla, l'actual Àngel Guimerà. A mig carrer, a la casa núm. 18, habitada avui pel pintor Josep Mayol. Va començar a exercir de sastre l'any 1913, quan va continuar la sastreria de Miquel Matamala, que regentava la seva vídua des de l'any 1902. Quintana s'havia casat amb la fillastra del sastre Matamala. Els primers anys la sastreria era situada al carrer Sant Felip Neri, i no va ser fins a 1917 que es va traslladar al carrer Rambla. Com que Quintana va començar a fer de sastre força jove, li van posar el sobrenom de "sastre de la joventut", i així se'l va conèixer fins que va plegar. Era un home al qual li agradava molt d'anar al bosc a buscar bolets. Com a bon boletaire, sabia bé on eren els erols i sempre tornava amb grans cistellades de bolets. La seva única filla

encara viu actualment a Llagostera.

Miquel Rodó tenia la sastreria a l'ara anomenat carrer Joan Maragall, a la cantonada amb el carrer Onze de Setembre. A més de sastreria, tenia botiga de venda de robes i merceria. La casa, avui tancada, es conserva exactament igual que quan hi havia la sastreria. Miquel Rodó era l'avi de Josep Puig de can Muntaner. La seva mare, ja morta, era una de les filles del sastre. Una altra de les seves filles, Rita Rodó, encara viu a Llagostera.

Miquel Culí procedia de Girona i quan va arribar a Llagostera va treballar uns anys a la sastreria de Rafael Poch. Després va marxar a l'Argentina, quan va tornar va treballar durant un temps a Barcelona, però va marxar novament a l'Argentina. El seu segon retorn es va produir els anys 1928-29, en què ja apareix donat d'alta

com a sastre a Llagostera. Tenia la sastreria al carrer Barcelona, davant de la finca anomenada "La Torre". L'any 1942 va iniciar una nova estada a l'Argentina. El seu retorn definitiu va tenir lloc l'any 1949, any en què es va tornar a establir de sastre al nostre poble fins a 1954, en què ja va plegar. Actualment la seva filla viu a Llagostera.

El sastre Josep Bustins, pare del també sastre Albert Bustins, era un home d'edat ja avançada quan el vaig conèixer. Era baixet i prim. A més de fer de sastre a Llagostera, també anava a Tossa de Mar, on tenia alguns clients. La seva sastreria estava situada al carrer Glorieta, en l'edifici on ara hi ha la carnisseria Codina. Quan va plegar ell, el seu fill Albert va continuar la sastreria que al cap de poc temps va traslladar a l'actual Plaça Catalunya, a la casa on actualment hi ha una botiga

Llagostera 29 de Diciembre de 1945
 Sr. D. Narciso Guitiérrez Administrador del Hospital
 a Pedro Rodó Debe:

Capçalera d'una factura de Miquel Rodó a l'Administrador de l'Hospital.

de confecció, entre l'edifici del Banc Central, (que aleshores era la seu d'una botiga de robes que en deien can Gànguill), i l'edifici del Bar Montserrat, on hi havia hagut la fleca de can Vellaneda. L'Albert Bustins era un sastre molt popular. Cada dia anava al Casino a passar gran part de la tarda i jugava a la botifarra amb una colla d'amics. Aquestes partides es van fer famoses i eren molt comentades al Casino.

Actualment a Llagostera només queda un sastre, en

Joan Capdevila. Serà el darrer? O el seu fill seguirà l'ofici? Si no és així, s'acabaran els sastres a mida a Llagostera, a no ser que en vingui un d'un altre poble, cosa molt difícil perquè la situació és la mateixa a la majoria dels pobles. Tot ha canviat molt i la sastreria a mida també. Ara tot són indústries del vestir i botigues de roba ja confeccionada. A molts pobles només queda un sastre a mida, i si quan es va fent gran i plega els seus descendents no segueixen l'ofici, esdevé el

darrer esglaó d'un ofici més dels molts que es van perdent amb el pas del temps. El record, però, no ha de morir mai. Això és el que m'he proposat de mantenir amb aquestes pàgines.

AGRAÏMENTS

El meu agraïment a Marta Albà per facilitar-me els documents consultats a l'Arxiu Municipal. A Maria Quintana, a Conxita Culí, a Josep Puig i a Rosa Bagué per les fotografies que amablement m'han proporcionat.

TÍTOLS PUBLICATS

- 1 - El Mercat i la Fira
per Marta Àlba i Espinet
- 2 - El Passeig Romeu
per Fina Solà i Llinirós
- 3 - Breu història de la infermeria a Llagostera
per Rosa Masana i Ribas
- 4 - El llarg acabament de l'església de Llagostera (Segles XVII - XVIII)
per Josep M. T. Grau i Pujol
i Roser Puig i Tàrrach
- 5 - Jaume Roure i Prats
per Dolors Grau i Ferrando

- 6 - Indústries sureres a Llagostera
per Fina Blanch i Rissech
i Rosa Masana i Ribas
- 7 - La Casa de les Vídues
Cent anys per tenir una biblioteca pública
per Joan Ventura i Brugulat
- 8 - La Plaça Catalunya
per Marta Albà i Espinet
i Enric Ramonet i Lloveras
- 9 - Breu història de la sastreria a Llagostera
per Josep Vilallonga i Ribalta

PROPERES TÍTOLS

- Els noms dels carrers: dedicacions i origen.
per Ramon Brugulat i Pagès.
- Les fonts de Llagostera
per Magda Saurí i Masgrau

ARXIU MUNICIPAL

Pl. Del Mercat, 5
 17240 LLAGOSTERA
 Horari:
 de dilluns a divendres de 10 h. a 13 h.

